

عنوان مقاله:

طرح ذخیره رواناب و افزایش منابع آب خوان(آب زیر زمینی) در شهر تهران با استفاده از بهترین شیوه های مدیریتی روش توسعه کم اثر

محل انتشار:

پنجمین کنفرانس ملی پژوهشهای کاربردی در مهندسی عمران، معماری و مدیریت شهری (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

حسین رسول زاده - کارشناس ارشد دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکزی

محمد رضا کاویانپور اصفهانی - استادیار گروه مهندسی آب، دانشگاه خواجه نصیرالدین طوسی، تهران، ایران

زهرا جلیوند - کارشناس ارشد دانشگاه صنعتی امیر کبیر

خلاصه مقاله:

افزایش نامتوازن و سریع فضاهای شهری در شهر تهران و متعاقب آن افزایش سطوح نفوذ ناپذیر، سبب تغییر در پاسخ هیدرولوژیکی محیط، عدم امکان نفوذ به سفرهای زیرزمینی و ایجاد اثرات مخرب روان آب ناشی از بارندگی های سیلابی و افزایش خطر بروز سیلاب در فضاهای شهری گردیده است. این توسعه ی سریع فضاهای شهر و متناسب با آن افزایش مناطق حفاظت شده، اعم از پارک ها و فضای سبز شهر تهران، سبب استفاده بیش از حد از منابع زیرزمینی آب از آبخوان شهر تهران شده است که این امر منجر به تشدید مساله ی فرونشست [1] در مناطق و دشت های جنوبی شهر تهران طی سال های اخیر گردیده است. اهمیت مدیریت صحیح بهره برداری از منابع آب به ویژه آب های زیر زمینی به عنوان منابع آب تجدید ناپذیر و همچنین استفاده از تجربیات جهانی مشابه با در نظر داشتن تغییرات اقلیمی شهر تهران و بهره گیری از روش های بهینه و مدرن برای کنترل بحران های آب شامل سیلاب، فرونشست و خشکسالی با رویکرد تقویت سفره آب های زیرزمینی مورد توجه مدیریت شهری قرار گرفته است. در این مقاله برآنیم با استفاده از تجارب بدست آمده در پروژه واقع در شهر توکیو (کشور ژاپن) G-Can که با استفاده از بهترین شیوه های مدیریتی توسعه کم اثر [2]، به مدیریت روان آب رودخانه های درون شهری شهر توکیو پرداخته است را به عنوان یک راه حل ویژه، به منظور بازچرخانی و استفاده مجدد از آب های غیرمتعارف (روان آب ها)، به خصوص در زمینه ی ذخیره و استحصال از روان آب های موجود در رودخانه های غرب شهر تهران، در راستای تغذیه مصنوعی سفره ه آب های زیر زمینی، مطرح نماییم.

کلمات کلیدی:

مدیریت منابع آب زیر زمینی، فرونشست، بهترین شیوه های مدیریتی روش توسعه ی کم اثر 1

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/760215>

